

GYMMEESTER DAAN

Ritchy
aan
de bal!

Tekst Daan Verver & Maresa Jacobse

Illustraties Paco Vink

LUITINGH-SJTHOFF

1

Als mijn wekker gaat, ben ik er niet. Want ik sta al beneden te voetballen in de woonkamer. Daarna gaat de tweede wekker. Die komt uit de kamer van mijn ouders en klinkt ongeveer zo: ‘Ritchy, niet in de *waunkamâh*! Doe die wekker uit!’

Ja, ook goeiemorgen, pap! De dag kan beginnen, hoor...

Mijn hoofd zit nog vol van het weekend. We hadden een familieweekend en gingen zaterdagavond gezellig barbecueën bij ome Cor. Toen al het vlees op was, leek

het mij *lache* om een klein fikkie in de barbecue te maken. Maar dat fikkie werd iets groter dan ik had gedacht. Denk je dat mijn ouders dan flippen? Echt niet.

Papa moest keihard lachen, hij is echt een pyromaan. De hele maand december is hij vuurstapels aan het bouwen, en zodra er ergens een vuurkorf of barbecue staat, loopt het volledig

uit de hand met hem. Dus ik heb het niet van een vreemde, snap je.

De barbecue veranderde al snel in een helse vuurkorf met vlammen zo hoog als de schutting. Toen we er even later een pallet op gooiden, viel alles opeens om. Het vuur was te groot om uit te krijgen en een deel van de schutting stond al snel lekker te fikken. Gelukkig was papa slim en sloopte de schutting zodat de vlammen niet over konden slaan op het huis. Omdat de schutting toch al kapot was, hebben we die maar gebruikt als brandhout.

Nooit saai met mijn familie...

Maar ja, na alle lol moet je dus alle troep weer opruimen.

Mama had ome Cor beloofd om maandagochtend te komen helpen met de tuin schoonmaken, dus die is vandaag ook lekker vroeg uit de veren. Ze heeft mijn lunch al klaargemaakt en in mijn schooltas gedaan.

‘Ik ga ervandoor, schat,’ zegt ze.

Ik krijg altijd een dikke vette kus voordat ze de deur uit gaat. ‘Ik hou van je, mafkees! Alsjeblieft, gedraag je op school, ik heb geen zin om op het matje geroepen te worden!’ roept ze nog voordat ze de deur dichttrekt.

Ik ga intussen door met voetballen. Even een dribbel. Maar zachtjes, ik wil mijn vader niet boos maken.

Volgens mij is papa vannacht laat thuisgekomen, want normaal is hij rond deze tijd ook wel uit bed. Hij is glazenwasser en mag af en toe wat later beginnen. Ik denk dat hij het weer bont heeft gemaakt, want hij was gisteravond met zijn vrienden Tonny en Delano op stap. Lekker laten slapen, zeg ik tegen mijzelf terwijl ik de bal nog een, twee,

drie keer hooghoud, zachtjes tegen de muur laat komen, ‘goal!’ juich en dan op zoek ga naar een ontbijtje.

Ik zie op het aanrecht nog een stokbrood en kruidenboter liggen. Tante Patricia maakt altijd de lekkerste kruidenboter, alleen kan ze geen maat houden en maakt ze veel te veel. Dus kreeg mama behalve een stokbrood ook een grote bak kruidenboter mee. Ik smeer een broodje voor mezelf, kleeft me snel aan en stap niet veel later op de fiets richting Mats. Even kijken of die ouwe reus het weekend heeft overleefd en zich niet weer verslaapt. Normaal zie ik hem elke dag, maar ik had familieweekend, dus ik ben benieuwd naar zijn avonturen.

Ik race op mijn blauwe, net iets te grote fiets door de nu nog vrij rustige straten. Rechtsaf de hoek om, over het Tesselseplein richting Nieboerweg. Vervolgens de brug over en de hele Westduinweg af. Dan de Duinstraat door, oversteken naar de Badhuisstraat en rechtsaf de Vijzelstraat in. Die straat staat bekend om het heftigste vuurwerk in de hele maand december (echt niet alleen op de 31ste). Daar woont mijn maatje Mats, op nummer 39. De bel doet het nooit, dus ik klop, en terwijl ik klop, merk ik dat de deur openstaat.

‘Mats!’ roep ik terwijl ik de gang in loop.

‘Wat mot jij zo vroeg, *joi!* Idioot, ik leg nog naar de binnkant van *mèn auge* te *kèke!*’ klinkt het van boven uit het huis.

O, nee hè, ik heb zijn moeder Romaisa wakker gemaakt.

‘Sorry, ik moet alleen Mats hebben!’ roep ik terug. ‘Hij heeft zo les, het is al kwart over acht!’

‘Tjonge jonge, dat meen je niet,’ klinkt het vanachter uit het huis.

Ik hoor iets wat lijkt op een paar pannen die vallen, daarna zwaaien er deuren open en dicht, aan het geklepper en geknal te horen. Ik hoor zijn vader iets onverstaanbaars brabbelen en even later staat Mats opeens beneden aan de trap. Zijn piekhaar steekt alle kanten op en hij heeft dikke wallen onder zijn ogen.

‘Thanks, Ritchy, zonder jou was ik weer te laat gekomen,’ verzucht hij terwijl hij in zijn ogen wrijft. ‘Dat mag nu niet meer. Wij hebben pas een brief van de schoolinspectie gehad.’

Hij pakt zijn fiets uit de voortuin en even later fietsen we naast elkaar naar school. Ik frons even naar de lege rug van Mats.

‘Moet jij je tas niet meenemen?’

Mats haalt zijn lege schouders op. ‘Nee, hoeft niet, joh. Ik weet trouwens niet waar die is, en we hebben toch geen gym.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Maar je moet toch iets eten, goos?’

Hij kijkt op. ‘O ja, ehm... Heb jij heel toevalli...’

Ik lach. ‘Tuurlijk heb ik dat!’

Mijn moeder doet de laatste tijd altijd een extra boterhammetje in mijn trommel voor Mats. Dat is fijn, want als we nu terug hadden ontmoeten voor brood, zou Mats misschien nog wel een keer zo’n brief krijgen. Ik vraag me af wat erin staat. *Hé, kom eens wat vaker op tijd?* Maar dan in dure grotemensentaal natuurlijk.

Ik denk er niet te lang over na. Er is altijd één gedachte die alle andere inhaalt, ook nu.

‘Misschien staat het hek al open, kunnen we nog even voetballen voor we naar binnen moeten!’ roep ik om ons allebei aan te sporen.

En dus racen we zo snel mogelijk door de Haagse wijken naar school. We pakken stoepjes mee, slippen met onze achterwielen en bellen naar iedereen die we zien. Nog even, dan zijn we er. En mijn missie is vandaag: voetballen voor de school opengaat. Kijken of we de nieuwe conciërge kunnen overhalen om het hek al open te doen...

2

Het hek is dicht. Ik rammel eraan, niet omdat ik herrie wil maken maar omdat ik baal. De nieuwe conciërge roept van een afstandje dat het hek pas om halfnegen opengaat. Nou, de vorige conciërge was echt een *gâwhe gauzâh*. Van hem mochten we altijd voor school even een balletje trappen als we hem hielpen met bladeren aanvegen of het oud papier aanstampen in de grote container.

‘We voetballen hier wel, toch,’ zegt Mats. Hij gooit zijn jas op de stoep neer. Dat is paal één.

Mats maakt het nooit zoveel uit. Dat vind ik tof aan hem. We zetten onze fietsen op slot, net buiten het hek. Ik leg

mijn tas op een paar meter afstand van die van Mats neer en haal de bal eruit. Paal twee, nu hebben we een doel. Net goed voor de conciërge, denk ik dan. Hij laat ons niet voetballen, dus gaan wij hem niet helpen met klusjes.

Kunnen wij tenminste langer voetballen – al gaat de tijd veel te snel. Ik poort Mats bijna wanneer ik de knalharde TRRRING van de bel hoor. De schoolweek is begonnen.

Normaal baal ik als er weer een nieuwe schoolweek is begonnen. Dat betekent hele dagen in de klas stilzitten. Maar deze week is spannend en leuk. Dat komt door vrijdag en De Zoute Haringen. Wat? Ja, geen echte zoute haringen, maar zo heet ons schoolvoetbalteam.

‘Wat denk jij?’ vraag ik Mats, terwijl ik mijn bal met tegenzin aan de conciërge geef. Ik mag van de conciërge mijn bal niet mee de school in nemen. Zo flauw. Zonder iets te zeggen legt hij hem in het opslaghok tussen de harken, schepjes, emmers en rij stelten. Straks in de pauze pak ik mijn bal meteen weer.

‘Wat denk ik?’ vraagt Mats, omdat ik mijn zin nog niet heb afgemaakt. We ontwijken twee kinderen uit groep 1 op weg naar de deur. Wat een ukkies, je zou er bijna over struikelen.

‘Spelen we vrijdag tegen De Dolle Dino’s uit Duindorp?’ maak ik mijn vraag af. ‘Of De Lange Laven uit Laakkwartier? De Snelle Schildpadden uit de Schilderswijk? De Trage Tuinkabouters uit Transvaal?’

Mats doet net of ik dit niet al honderdduizendmiljoen keer heb gevraagd. Hij geeft hetzelfde antwoord als altijd: dat het niet uitmaakt, omdat we vast en zeker gaan winnen.

‘We zijn niet voor niets door naar de laatste ronde!’

Toch weet ik het zo net niet. Als ons team wint, dan zijn we de beste school van heel Den Haag. We spelen

voor het allermooiste vissersdorpje: Scheveningen. En ja, ik wil natuurlijk dat iedereen trots op ons is! Als ik deze week lekker veel oefen tussendoor, wordt winnen vast een makkie. Toch?

We praten er nog steeds over terwijl we in de kring gaan zitten. De juf is eigenlijk al begonnen, maar ik stop pas als ze me aankijkt. *Oeps*. Ik gebaar 'sorry' en lach breed. Het kringgesprek is namelijk niet per se stom. Ik hou van verhalen vertellen. Alleen gaan andere kinderen natuurlijk ook iets vertellen en ze praten zo langzaam... Meestal weet ik toch al wat ze gaan zeggen. Alleen van Sharona weet ik het niet deze keer. Haar zie ik soms ook op familiefeestjes, omdat haar familie omgaat met die van mij, maar jammer genoeg was ze er dit weekend niet bij. Wat zou ze hebben uitgespookt? Ik denk erover na tot ik uiteindelijk aan de beurt ben om te vertellen. Dan vertel ik over ons barbecueweekend en heel de klas moet lachen! Yes!

Maar opeens komen er serieuze vragen van de juf. Vragen waar ik he-le-maal geen zin in heb.

O ja, jullie weten nog helemaal niks over de juf. Ik stel haar even voor.

Dit is juf Els.

Ze lijkt op een kameleon. Niet dat ze ineens van paars naar oranje gaat of zo. Maar als ze boos is, is ze vuurrood, en als ze schrikt, kan ze zo wit worden als een A4'tje. Mijn juf is de allerbeste juf ter wereld. Maar soms

is ze een beetje te serieus en moet ze chillen. Net als nu.

Ze begint opeens te vragen naar dingen die helemaal niet uitmaken. ‘Van wie kwam het idee van dat vuurtje? Waren je ouders er wel bij? Het was toch geen barbecue op gas, hè? Wat zei je oom? Is mama nu verdrietig? Is de brandweer niet gekomen?’

‘Rustig maar, juf,’ zeg ik. ‘We hebben gelachen, niks aan de hand.’ Ze moest eens weten hoe het er soms aan toegaat. Dit is nog niks!

Een familieavondje met onze familie ziet er namelijk ongeveer zo uit:

Als ik de juf een beetje heb gerustgesteld, mag iemand anders iets vertellen. Mats steekt zijn vinger op. De juf geeft hem de beurt.

‘Lekker, maatje!’ roep ik vol trots.

Mats steekt bijna nooit zijn vinger op. Meestal kijkt hij

naar buiten of lacht hij een beetje in zichzelf. Dit is dus goed. En natuurlijk krijgt hij daarom de beurt. Ik zei toch dat de juf een superjuf was? Die snapt het wel.

Mats begint met: 'Ik heb dit weekend, op woensdag...'

Een paar kinderen beginnen een beetje te lachen. Lukas het hardst. Ik snap dat wel, woensdag is doordeweeks. Maar... Mats is mijn maat, jatôg? Dus iedereen moet lekker zijn bek houden! Ik sta op. Bij voetbal val ik aan, ook als ik moet verdedigen. Dus ik wil mijn mond al opentrekken om iedereen die lacht heel hard aan te vallen.

Maar de juf grijpt al in. 'Zullen we Mats gewoon zijn verhaal laten vertellen?'

Iedereen is het er meteen mee eens, want Mats is gewoon een heel lieve jongen. Niemand kan stom doen tegen zo'n lieve beer.

Ik ga weer zitten en staar voor de zekerheid nog boos naar Lukas. Die gladjanus, die is me een partijtje gemeen! Zolang Mats aan het praten is, moet ik Lukas in de gaten houden. Want als je stoer tegen Mats doet... tja. Dan heb je meteen met mij te maken. En als het even tegenzit, heb je het ook aan de stok met Sharona en haar zussen. Geloof me, dat wil je echt niet.

Niemand snapt iets van het verhaal van Mats, maar ik begin spontaan te klappen op het moment dat hij klaar is. Een paar kinderen beginnen mee te klappen en de juf kijkt tevreden naar mij.

Yes! Weer een puntje gescoord bij de juf.

Ik heb altijd wel iets goed te maken met de juffen en meesters op deze school, dus zodra het kan, help ik ze.